

накопичення науково-технічних знань, досвід виробництва та робочої сили призводить до створення інновації. Сили науково-технічної діяльності – це знання, оскільки розвиток підприємництва та ринкових інновацій формує науково-технічний механізм управління інноваційною та інвестиційною активністю, ефективність якої залежить від науково-технічних розробок [1].

Механізм управління інноваційною та інвестиційною активністю, спрямований на максимізацію прибутку підприємства, що є передумовою підприємницької діяльності. Це допомагає виконувати певні завдання та забезпечує досягнення цілей. Механізм управління починається з моменту формування управлінських рішень. Складові елементи механізму управління є складною категорією, що має власну внутрішню структуру та індивідуальні властивості, але є взаємодоповнюючими один одного, та працюють як структурна одиниця.

Список використаних джерел:

1. Grynko T. Organisational and economic mechanism of business entities' innovative development management / T. Grynko, T. Gviniashvili // *Economic annals-XXI*. – 2017. – №165 (5-6). – P. 80–83.
2. Крупский А. П. Подходы к потребности предприятия во внедрении инноваций / А. П. Крупский, Т. В. Гринько // *Economics, management, law: innovation strategy: Collection of scientific articles*. – China, Zhengzhou: Henan Science and Technology Press. – 2016. – P. 109–115.

К. е. н. Гвініашвілі Т. З., Кобилянська К. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ
ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ**

Перехід до інноваційної парадигми розвитку світової економіки ставить питання підвищення ефективності роботи підприємства як основного суб'єкта господарювання крізь призму управління інноваціями та механізмом їх впливу на економічні результати діяльності. У фокусі такого переходу реалізація

комплексних інновацій неможлива без впровадження управлінських інновацій. Одночасно з цим склалася структура таких тенденцій: трансфер на новий технологічний уклад, вплив екологічного фактору, що призводить до значного ускладнення сучасної системи господарювання та поряд з турбулентністю у фінансовій сфері, породжує високу швидкість змін зовнішнього та внутрішнього середовища та пов'язану з цим високу невизначеність функціонування економіки в цілому та її окремих суб'єктів [1, с. 81].

Зазначена невизначеність має об'єктивно наростаючий характер, що обумовлює необхідність забезпечення високих адаптивних властивостей системи управління підприємства як ключового фактору його ефективності. При цьому розвиток адаптивних властивостей забезпечується через зміни структури та методів управління, тобто за допомогою управлінських інновацій.

Слід підкреслити, що зазначений перехід являє собою повсюдне та якісне зрушення у функціонуванні всієї економічної системи і повинен охопити всі рівні та типи суб'єктів. Для його здійснення потрібен подальший розвиток теоретико-методологічних основ науки про інновації та інноваційну діяльність підприємств, в першу чергу спрямований на дослідження механізму впливу результатів такої діяльності на економіку підприємства та пов'язаних з цим ризиків в сучасних умовах. Для відповідної динаміки змін виробничої системи розвитку системи управління підприємством необхідно перейти від підходу впровадження одиничних управлінських інновацій до системного підходу, який передбачає розробку комплексу взаємопов'язаних управлінських інновацій, націлених на підвищення ефективності як самого підприємства, так і його відносин в єдиному ланцюгу створення вартості.

Цільовою функцією домінуючою в світі моделі господарювання є зростання. Саме ця ідея рухає розвиток світової торгівлі, процеси глобалізації та концентрації, лежить в основі структурних зрушень в економіці. На основі принципу зростання у всіх сучасних моделях оцінки вартості окремих бізнес-одиниць – компаній, корпорацій, холдингів і т. д. лежить оцінка майбутніх грошових потоків і прибутку.

Тобто потенціал зростання бізнесу є головним і загально визнаним вимірювачем успіху, часто більш важливим, ніж поточна рентабельність інвестованого капіталу. З табл. 1 видно, що для таких компаній як Amazon Inc., Exxon Mobile, Tencent Holding рейтинг за ринковою капіталізацією не підкріплений поточними фінансовими результатами і обумовлений оцінкою інвесторів потенціалу їх зростання в майбутньому.

Таблиця 1. Аналіз фінансових результатів 10 найбільш дорогих компаній світу

Назва компанії	Місце в рейтингу	Ринкова капіталізація (млрд \$)	Виручка (млрд \$)	Чистий прибуток (млрд \$)	Рентабельність (%)
Apple	9	752	217,5	42,5	20,8
Alphabet Inc.	24	579,5	89,9	19,5	21,6
Microsoft	19	507,5	85,3	16,8	19,6
Amazon. Inc	83	427	136	2,4	1,7
Berkshire Hathway Inc.	3	409,9	222,9	24,1	10,8
Facebook	119	407,3	27,6	9,5	34,4
Exxon Mobile	13	343,2	197,5	7,8	3,9
Johnson & Johnson	32	338,6	71,9	16,4	22,9
JP Morgan Chase	4	306,6	102,5	24,2	23,6
Tencent Holding	148	277,1	228	6,1	2,6

Очевидно, що в такій системі цілепокладання пошук джерел зростання, стимулювання їх формування є головним завданням, що стоїть перед підприємством. Ретроспективний аналіз показує, що багато світових процесів останніх двох століть є результатом роботи цього внутрішнього двигуна. Так, перша половина ХХ століття пройшла під егідою впровадження наукових методів організації праці, формування основ управління як виду діяльності, що поряд з механізацією й автоматизацією виробничих процесів дозволило істотно підвищити ефективність використання ресурсів і тим самим знизити ціни на споживчі товари, зробивши їх доступними для більшості населення передових, з точки зору економічного розвитку, країн [2, с. 210].

Характерною рисою сучасного економічного розвитку є становлення та розвиток «економіки боргу» – економіки, важливим фактором зростання в якій є зростання всіх видів фінансового боргу: державного боргу, боргу домогосподарств і боргу бізнесу. За даними Інституту міжнародних фінансів (ІМФ) на початок 2017 р., сукупний світовий борг становив 327 % світового сукупного ВВП і протягом 2017 р. збільшився на 16 трлн. доларів до 230 трлн доларів (7,5 %), що говорить про продовження тренду зростання боргового навантаження. Вченим, що працюють в області макроекономіки та політичної економії, ще належить докладне вивчення цього тренду та вироблення можливих сценаріїв його розвитку. На сьогоднішній момент з упевненістю можна лише сказати, що в разі будь-якого суттєвого коригування сукупної суми боргу неминучим є аналогічне коригування активів, задіяних у світовій економіці, що створює додаткові ризики для екстенсивної моделі зростання.

Список використаних джерел:

1. Grynko T. Organisational and economic mechanism of business entities' innovative development management / T. Grynko, T. Gviniashvili // Economic annals-XXI, 2017. – №165 (5-6). – P. 80-83.
2. Velychko, O., Velychko, L. (2017). Logistical modelling of managerial decisions in social and marketing business systems. Journal of International Studies, Vol. 10, No. 3, pp. 206-219. URL: http://www.jois.eu/?366,en_logistical-modelling-of-managerial-decisions-in-social-and-marketing-business-systems.

К. е. н. Гвініашвілі Т. З., Федоренко О. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ВЗАЄМОДІЯ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ
ГОСПОДАРЮЮЧИХ СУБ'ЄКТІВ**

В умовах нестабільності світових економічних відносин найбільш гострі проблеми пов'язані із забезпеченням стійкості та ефективності функціонування національної господарської системи. До найважливіших чинників, що впливають